

דפנה ברק ריאיון בניו יורק את אסתי לאודר

(וגם את בנה המשתמש בכספה כדי להיבחר כראשיהעיד)

„ישוראל פגעה בי!“ לעולם לא אשכח!“

● מסתובבות שמועות שלא התייחסת במיוחד מהתמודדותו של רון לנד בנך לראשות עיריית ניו יורק. מה זה? כל אמא תומכת בילד שלה? אני תומכת בו בכל דרך אפשרית...

● למשל, בכסף? אבל תלוי איך משתמשים בכסף. הוא תרם לילדים נזקקים בניו יורק, מימן עבורם קייטנות. הוא פעיל מאוד בניו יורק. אל תסתכלי בי ככה!

● את באמת הושבת שיש לך סיבה להיבחר? מה זאת אומרת? אם הילד רוצה להיות ראש-עיר — הוא יהיה ראש-עיר! אני בכלל לא מבינה את השאלה. בשבילי — הוא היה ראש-עיר עוד הרבה לפני שהכרזו שהוא „ריץ“.

זה ממש שטויות, מה שמפיצים. עובדה: עמרת ליצירו כשהוא הכריז ב־30 בינואר

שהוא רץ (ראה תמונה). שמעת אותי אתמול נואמת בערו? לא! הפסתי! היה לי נאום...

● חברת-הקוסמטיקה שלך, אסתי לאודר, נחשבת כאחת החברות הירוקות ביותר בעולם. מהו סוד הצ'י-לחתך?

אני הונגרייה — זה הסוד! הרנג'רייה: ההונגרים יודעים לעבוד, הם חרוצים, הם יודעים להגדיר מטרות בחיים. נכון שלחומר-הקוסמטיקה שלי יש אייכות, אבל אני יודעת למכור.

אספר לך סיפור מתחילת דרכי, ותביני את ההבדל: בתחילה לא ידעתי איך לשווק את המוצרים שלי, וחשבתי שהם טובים. הלכתי עם מיוודה קטנה, שהכילה את מוצריי, לחנות יוקרתית וביקשתי פגישה של 10 דקות עם האחראית. ביקש ממני להמתין. המתנתי 9 שבועות עד 5 אחרי-הצהריים. איש לא ניגש אלי. לכסוף קמתי והזכרתי שאני עדיין

ממתנה. מרוב מבוכה הצלחתי להתקבל, אבל הקציבו לי כמה דקות בלבד. תוך 10 דקות, שיניתי את פניי לחלוטין. מרחתי קצת סומק, צללית, קרם-ביסיס, אודם ונראיתי שונה.

האחראית הביטה בי בתדהמה ושאלה: „מה עשית? איזה פלא קרה כאן?“ היא שכרה אותי בו במקום, וכך התחלתי. אבל הפואנטה היא שחייכתי במשך יום שלם לשם כך. התמרת, ולא התייאשתי. מישהו אחר היה קם אחרי שעה ועובד.

● הסיפור שאת מספרת לי קרה אחרי מלחמת-העולם השנייה. כן, הייתי אז עקרת-בית. מישפחתי היתה מעורבת בייצור כימיקלים. החלוקה ביני לבין בעלי היתה שהוא שלט בטכניקה, ואילו אני — בשיווק, במכירה. המיפנה הגדול בחברה בא כשפיתחתי את המודעות ליופי, בעזרת הקמתם של מכוני-יופי.

● העסק הוא עדיין מישפחתי?

כן, בני לינדר מנהל אותו. ● את עצמך עדיין פעילה בחברה? אה, אני פעילה? אני לא מאמינה: אני משתתפת! לעולם לא אוכל להפסיק: יש לי סדריום כזה, ואת עוד מאחרת לי. ועוד איך אני פעילה?

● מהו המוטיב שלך בחיים? אני רוצה שאנשים ייראו טוב. נתמקד בנישים: כשאשה נכנסת לחדר, כולם מביטים כיצד היא נראית. אין מה לעשות. למרות כל התיאוריות הפמיניסטיות, זהו הדבר הראשון שמספיע.

יש נשים שכולם מרגישים בכניסתן, כולם מסתובבים, מתחילים להתלחש. כשאת קמה בבוקר, את לא נראית בריוק ככה. יש נשים שלא נראות טוב במיוחד כשהן פוקחות את העיניים במיטה. רק חסר להן שתי-ריאה כך במשך כל היום!

כשיש אמא כזאת מסרסת...

את מלכת-הקוסמטיקה אסתי לאודר ובנה רונלד, בנה לינדר ושאר השבט על עוזרו ודובריו מגשתי באירוע שאמור היה להיות נוצץ — ארוחת-ערב לכבוד רונלד לאודר, המועמד לראשות עיריית ניו יורק. הארוחה נערכה מטעם אירגון יהודי, ובמיסגורתה כובד לאודר-הבן בכל מיני כיבודים ומחמאות. איש לא ידע להסביר לי איזה מעשה ספציפי זיכה את לאודר בכבוד המשעמם והמתארך הזה (ארבע שעות), פרט לעובדה שהוא „כרש-לאסתי-לאודר“, שמישפחתה תורמת הרבה-הרבה (איש גם לא ידע לפרט כמה זה „הרבה“) כסף לישראל ולאירגונים יהודיים.

כולם הקפידו להדגיש שהאירוע המחוייב הזה אינו קשור — חלילה וחס! — לעובדה שלאודר מתמודד על ראשות העירייה בבחירות הקרובות, ושכבר פתח במערכת-הבחירות הרעשנית והיקרה שלו.

כיבודים מעין אלה, המעידים על תמיכת המיסוד היהודי ואישים נוספים במתמודד, אינם מוזיקים לאיש בעיר בעלת צביון יהודי כמו ניו יורק. אבל מכיוון שהוסבר לי ש„זה לא קשור“ — אז בטח כל הפסטיבל היהודי-ישראלי הזה, הנאומים שריבחו של לאודר, הצילומים עם נציגים יהודיים וישראלים, הליקוקים — הכל היה מיקרי. בטעות זה יצא כלי-כך מחנוף עבור לאודר, בעיתוי כלי-כך חיוני עבורו. קורה.

המחמאות נשפכו באורח ישיר על רונלד לאודר, אך פזלו גם לעברה של האמא, שרוחה ריחפה באולם, הגברת אסתי לאודר, ששמה מתנוסס על מוצרי-קוסמטיקה יוקרתיים ברחבי העולם, והאימפריה שלה נחשבת כאחת המובילות בשוק-היופי. אשה חסרת-גיל. כל גיל שיעלה על הדעת — יכול להתיישב לגמרי לארבע על הגברת.

את מניה המתוחה והמגוהצים מקמטים — אף לא קמט אחד — מעטר שיער בלונדי בתיסרוקת נוקשה. הלבוש עוד יותר נוקשה. גם הגברת עצמה נוקשה. דומיננטית!

בסופו של הערב הבלתי-נשכח הזה, קבעתי מועד כדי לראיין את הגברת לאודר. למחרת המתינה לי הודעה בזאת הלשון ממזכירתה: „הגברת לאודר החליטה לראות אותך ב-2 בצהריים בדיוק!“ הודעה שלי שהשעה אינה מתאימה לי הותירה את המזכירה באלם-פה, עד שהצלחתי לגמגם: „אבל זאת השעה שהגברת לאודר החליטה לא נהוג להתווכח עימה...“ לא התווכחתי, אבל איחרתי. לאסתי לאודר היה קשה מאוד לעכל עובדה זו — את עזות-המצח הזאת מצידו! — ומדי כמה דקות היא הזכירה לי את דבר איחורי, עשתה פאזזה כדי שאתנצל וכשאני בוששתי להגיב, המשיכה בשלה, עד להערה הבאה בדבר איחורי, וחזור-חלילה.

יש לאסתי לאודר מין ביטחון ורודנות, הנובעים אולי מעצם העובדה שבנותה אימפריה כלי-כך מרשימה, כמו שנהוג לומר, „בעשר אצבעות“. הביטחון הזה מבוסס, באמריקה הרוחנית, על הרבה-תרבה כסף. כמה „הרבה?“ רק למען הסדר הטוב: נורדון זקס, אחד ממנהיגי היהדות באמריקה ועשיר בזכות עצמו, שליווה אותי לפגישה עם לאודר, לא הבין בדיוק ממה אני מודאגת. „אז מה אם שכחת את מיספר הבית“, נזף בי בדרך לגברת, „אסתי-לאודר! בכל בית ברחוב יאמרו לנו היכן היא! בטח כל הרחוב שלה!“ הוא דיבר על „HER KIND OF MONEY“ (סוג הכסף שלה).

למרות סוג הכסף שלה, לאסתי לאודר יש נקודת-תורפה. עקב-אכילס שלה הוא מדינת-ישראל. לאורך כל הראיון, שהתנהל בצורה די מצחיקה (אני שואלת, לאודר אינה בדיוק שומעת, צועקת: „מה! מה השאלה!“ ואחרי שעוזרה חוזרת על שאלתי בצעקות, היא עונה בדיוק, אבל בדיוק, על מה שמתחשק לה... עד שאני נאלצת לשאול בשנית, היא שוב צועקת: „מה!...“) היא היתה תוקפנית עד שהגענו לנקודה הרגישה — ישראל.

לאודר — כך יצא לה בטעות מהפה — נפגעה אי-פעם על-ידי ישראל, עוד כשהיתה קטנה, כשנוקקה לדיחפות ולעידוד. עד עצם היום הזה, כשהיא כבר מפורסמת, מצליחה, ענקית, ועשירה, היא סוחבת את הפציעה הזאת עימה. זוהי מין צלקת שלעולם אינה מגולדה. אילו היתה מבינה, הוסיפה, שאני ממש ישראלית — גרה בישראל! — לא היתה מעניקה לי ראיון.

לקראת סוף הפגישה הצטרף אלינו בנה רונלד. הוא היה בין ריצה לריצה, במיסגרת מירצו לראשות-עיריית ניו יורק. ללאודר אין, לכאורה, סיכויים ממשיים לזכות במירוץ. כשהוא לבדו, הוא מנסה לצייר תמונה אופטימית, משכנעת, אבל לא נראה משוכנע בסיכויו. כשהוא ליד אמא — זהו סיפור שונה לגמרי. „הילד“ נראה פתאום קצת מול, קצת כבד-פה.

הלשונות הנבזיות מספרות שהוא „הכיבשה השחורה“ במישפחת-לאודר, ואילו אחיו, לינדר, המנהל את העסק המישפחתי, מוצלח יותר. עכשיו בא הצ'אנס של רונלד להוכיח ההיפך. הכסף של אמא שלו, וכל האנשים העובדים למען שיפור תדמיתו, הכותבים את נאומיו, המייצעים (לבטח גם תמורת הכסף של אמא) מקמים לו יתרון. מאידך, הכסף ומערך-הציפיות הגבוה מהבן-שלי-אסתי-לאודר מכביד.

כמה דקות בחברת אסתי ובנה גרמו לי להבין לנפשו של לאודר, ולסלוח לו את חוסר-הברק, האפוריות, חוסר-הביטחון-העצמי וההופעה המנוחנת-משהו. כי באמת, עם אמא כזאת מסרסת, למה כבר אפשר לצמות?